

Η εορτή του Αγίου Ιωσήφ του εξ Αριμαθείας στο Πατρ. Ιεροσολύμων

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Η μνήμη του Ιωσήφ του από Αριμαθείας εορτάσθη την Κυριακή των Μυροφόρων, στην ομώνυμη Ιερά Μονή στην Ρέμλη, την αρχαία πόλη της Αριμαθείας, εκ της οποίας καταγόταν κι έλαβε την ονομασία “ο εξ Αριμαθείας”.

Της εορτής, η οποία πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο των λαμβανομένων μέτρων για τον κορωνοϊό, προεξήρχε ο Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Ιόππης κ. Δαμασκηνός.

Διαβάστε την ανακοίνωση του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων

Τήν Κυριακήν, 20ήν Ἀπριλίου/3ην Μαΐου 2020, Κυριακήν τῶν Μυροφόρων εἰς τό Πεντηκοστάριον, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη Ἰωσήφ τοῦ ἀπό Ἀριμαθείας εἰς τήν Ἱεράν αὐτοῦ Μονήν εἰς τήν Ρέμλην, ἥτοι ἀρχαίαν Ἀριμάθειαν, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος κατήγετο, λαβών καί διά τοῦτο τήν ὀνομασίαν, ὁ ἐξ Ἀριμαθείας.

Κατά τήν ἑορτήν ταύτην ἡ Ἐκκλησία ἐνθυμεῖται ὅτι ὁ Ἰωσήφ, δίκαιος ὢν καί «εὐσχήμων βουλευτής», τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλᾶτον καί ἐζήτησε τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ καί ἔλαβε καί ὁμοῦ μετὰ τῶν μυροφόρων Γυναικῶν ἐνεταφίασε

αὐτό εἰς τό κενόν αὐτοῦ μνημεῖον, τό πλησίον τοῦ τόπου τῆς Σταυρώσεως.

Τῆς ἑορτῆς ταύτης, ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν λαμβανομένων μέτρων διά τόν κορονοϊόν, προεξῆρξεν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἰόππης κ. Δαμασκηνός τῇ φιλοξενίᾳ τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς ὁσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου Νήφωνος, μετ' ἐλαχιστοτάτων πιστῶν.

Πρὸς τήν Κοινότητα τῆς Ρέμλης ὁ Μακαριώτατος ἀπηύθυνε μήνυμα ἔχον οὕτως:

«Ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτής, ὃς καί αὐτός ἦν προσδεχόμενος τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλᾶτον καί ῥήτησατο τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ», (Μάρκ. 15,43). «Καί διαγενομένου τοῦ Σαββάτου Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καί Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καί Σαλώμῃ ἡγόρασαν ἀρώματα, ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν», (Μάρκ. 15,1).

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς χριστιανοί,

Ὁ τό φῶς ἀνατείλας καί πᾶσαν τήν γῆν καταλάμπας τῇ Ἀναστάσει Αὐτοῦ, Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ ἀγιογραφικῇ ὑμῶν πόλει Ἀριμαθείᾳ, τῇ γενετείρᾳ τοῦ εὐσχήμονος Ἰωσήφ, ἵνα πασχαλῶς ἐορτάσωμεν σύν Νικοδήμῳ καί ταῖς ἀγίαις μυροφόροις γυναιξὶ εἰς τήν ἑορτήν αὐτῶν.

Οἱ ἅγιοι Εὐαγγελισταὶ καί ἀπόστολοι Ματθαῖος, Μᾶρκος, Λουκᾶς καί Ἰωάννης ἐν τῇ λεπτομερεῖ καταγραφῇ τῶν γεγονότων τῆς σταυρώσεως καί τῆς τριημέρου ταφῆς καί Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ποιοῦνται ἰδιαιτέραν μνησίαν τόσον τῶν μυροφόρων γυναικῶν, ὅσον καί τῶν κρυφῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ Ἰωσήφ καί Νικοδήμου. Καί τοῦτο, διότι ἡ ἐπιδειχθεῖσα ἄμεσος καί εὐλαβὴς μέριμνα αὐτῶν διὰ τήν ταφήν τοῦ ἀχράντου σώματος τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ ἀδιάψευστον μαρτυρίαν. Αἱ μὲν μυροφόροι γυναῖκες ἐγένοντο ἀψευδεῖς μάρτυρες καί πρῶται, τῆς Ἀναστάσεως· Ἰωσήφ δέ καί Νικόδημος τῆς ταφῆς: «καί ὁ ἑωρακῶς μεμαρτύρηκε, καί ἀληθινὴ αὐτοῦ ἐστὶν ἡ μαρτυρία, κάκεῖνος οἶδεν ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἵνα καί ὑμεῖς πιστεύσητε», (Ἰωάν. 19,35), γράφει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης.

Ὁ δέ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, ἀναφερόμενος εἰς τὰ τῆς ταφῆς τοῦ Ἰησοῦ

λέγει: «ἐπὶ στόματος γάρ φησι, δύο ἢ καὶ τριῶν μαρτύρων σταθήσεται πᾶν ρῆμα», (Ματθ. 18,16). Διό τοιγαροῦν οἱ ἐνταφιάσαντες, Ἰωσήφ τε καὶ Νικόδημος, ἔχοντες μέν εἴσω [μέσα] = τὴν πίστιν εἰς νοῦν τὴν παρά Θεῷ καὶ τῆς ἐπιγείου τιμῆς τε καὶ δόξης οὕπω = οὐδόλως προτιμήσαντες... ἐλευθέραν τὴν πίστιν παρέσχον= ἔλαβον τὴν ἄδειαν, ὅσοι τε καὶ ἀγαθοὶ τῆς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ἐντολῆς ἐδείχθησαν φύλακες».

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, ἀποτελεῖ τὴν κορωνίδα τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας, ὡς λέει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «Νῦν τό ἀπ' αἰῶνος κεκρυμμένον μυστήριον ἐκκαλύπτεται· νῦν τό τῆς θείας οἰκονομίας κεφάλαιον ἐκπεραίνεται· νῦν ἡ κορωνὶς τῆς τοῦ Θεοῦ λόγου σαρκώσεως ἐπιτίθεται· νῦν ἡ τῆς θείας ἀγάπης δημοσιεύεται ἄβυσσος. Οὕτω γάρ τόν κόσμον ὁ Θεός Λόγος ἠγάπησεν, ὡς εὐδοκία τοῦ Πατρὸς καταβῆναι πρὸς σάρκωσιν, ὡς βάρος ὑλικῆς σαρκὸς ὁ ἄϋλος ἀμφιάσασθαι, ἵνα τῷ πεφυκότι πάσχειν τὰ πάθη δεξιόμενος καὶ πάθος τῷ θανάτῳ γενόμενος, τοὺς παθητοὺς ἡμᾶς ἐνδύσῃ ἀπάθειαν».

Ἡ ἀνυπέρβλητος δυνάμις τοῦ γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως ὀφείλεται εἰς τό ὅτι «καὶ πάθος τῷ θανάτῳ γενόμενος [ὁ Χριστός] τοὺς παθητοὺς ἡμᾶς [τοὺς ἀνθρώπους] ἔνδυση ἀπάθειαν». Τοῦτο διατυπώνει ἀναλυτικώτερον καὶ ἐναργέστατα ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός εἰς τόν πασχάλιον αὐτοῦ ὕμνον λέγων: «Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός, καὶ διὰ πάθους τό θνητόν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητός τῶν Πατέρων, Θεός καὶ ὑπερένδοξος».

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ προσλαβόμενος ὅλην τὴν ἀνθρωπίνην ἡμῶν φύσιν, πλήν τῆς ἁμαρτίας, ὑφίσταται ὡς θνητός ἄνθρωπος παθήματα καὶ μάλιστα τόν διὰ σταυροῦ θάνατον. Διὰ μέσου δέ τῶν παθημάτων ἀλλά καὶ τῆς Ἀναστάσεώς του ὁ Χριστός ἀνακαινίζει τὴν ἐν Ἑαυτῷ προσληφθεῖσαν ἡμῶν φύσιν καὶ τὴν ἐνδύει μέ τὴν εὐπρέπειαν τῆς ἀφθαρσίας Αὐτοῦ, ὡς προανήγγειλεν ὁ προφήτης Δαβίδ, ὁ λέγων: «ὁ [ἀναστάς] Κύριος ἐβασίλευσεν εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο», (Ψαλμ. 92,1).

Τὴν ἄφατον φιланθρωπίαν καὶ ὑπερβάλλουσαν ἀγαθότητα ταύτην τοῦ Θεοῦ διακηρύσσει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος λέγων: «Ὁ ὢν, πτωχεύει τὴν ἐμὴν σάρκα, ἵν' ἐγὼ πλουτήσω τὴν αὐτοῦ θεότητα. Καὶ ὁ πλήρης, κενοῦται· κενοῦται γάρ τῆς ἑαυτοῦ δόξης ἐπὶ μικρόν, ἵν' ἐγὼ τῆς ἐκείνου μεταλάβω πληρώσεως. Τίς ὁ πλοῦτος τῆς ἀγαθότητος; Τί τό περί ἐμέ τοῦτο μυστήριον; Μετέλαβον τῆς εἰκόνος καὶ οὐκ ἐφύλαξα· μεταλαμβάνει τῆς ἐμῆς σαρκός, ἵνα καὶ τὴν εἰκόνα σώσῃ καὶ τὴν σάρκα ἀθανατίσῃ».

Ἐνταῦθα ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁμιλεῖ περὶ τῆς ὑπὸ τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου

σωτηρίας τῆς εἰκόνης, δηλονότι τῆς ψυχῆς καί τῆς ἀθανασίας τῆς σαρκός, δηλαδή τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

Ἐξ ἄλλου, ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, ἐρμηνεύων τόν Κυριακόν λόγον: «ὁ φίλος ἡμῶν Λάζαρος κεκοίμηται», (Ἰωάν. 11,11), λέγει ὅτι ὁ Ἰησοῦς «καλεῖ ὕπνον τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς τήν ἀπό τοῦ σώματος ἔξοδον». Καί ἀλλαχοῦ ὁ ἅγιος πατήρ λέγει: «Καταμολύνει οὖν τήν φύσιν [τοῦ ἀνθρώπου] ἡ ἐπείσακτος φθορά καί ὁ φθόνῳ διαβολικῶ κατακρατήσας θάνατος ρίζαν ἔχων τήν ἀμαρτίαν».

Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς καταδείκνυται τό νῆκος καί ἡ δύναμις τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ, δηλονότι εἰς τήν κατάργησιν τοῦ θανάτου τῆς ἐπείσακτος φθορᾶς, δηλαδή τῆς ἀμαρτίας, διά τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ. Ἄς ἀκούσωμεν ἐν προκειμένῳ τόν Ἅγιον Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν λέγοντα: «Εἰ γάρ καί διηρέθη ἡ ἱερά ψυχή τοῦ ζωοποιοῦ καί ἀχράντου σώματος, ἀλλ' ἡ θεότης τοῦ Λόγου μετά τήν ἐν γαστρί τῆς ἀγίας Παρθένου καί Θεοτόκου Μαρίας σύλληψιν, καθ' ὑπόστασιν γεγεννημένης τῶν δύο φύσεων ἀδιασπάστου ἐνώσεως, ἀμφοτέρων μεμένηκεν ἀδιάσπαστος, τῆς τε ψυχῆς φημί καί τοῦ σώματος· καί οὕτω μία ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ καί ἐν αὐτῷ θανάτῳ διέμεινεν, ἐν τῇ τοῦ Θεοῦ Λόγου ὑποστάσει ὑφισταμένης τῆς τε ψυχῆς καί τοῦ σώματος, καί μετά θάνατον καί ταύτην κεκτημένων ὑπόστασιν. Διά τοῦτο «πᾶν γόνυ κάμψη ἐπουρανίων καί ἐπιγείων καί καταχθονίων, καί πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται, ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστός εἰς δόξαν τοῦ Πατρός», (Φιλιπ. 2, 10-11).

Ἰδού λοιπόν, ἀγαπητοί μου, διά τί τό Πάσχα ἢ μᾶλλον ἡ ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἀναγνωρίζεται ὡς ἡμέρα τῶν ἐγκαινίων τῆς ἀνεσπέρου βασιλείας τοῦ Θεοῦ, εἰς τήν ὁποίαν καλούμεθα ὑπό τοῦ ὕμνωδοῦ, ἵνα ἐκτυπώτερον συμμετάσχωμεν. Καί ἰδού διά τί τιμᾶται σήμερον ἡ μνήμη τοῦ εὐσχήμονος βουλευτοῦ Ἰωσήφ σύν Νικοδήμῳ μετά τῶν Μυροφόρων γυναικῶν. Οὗτοι πάντες ἐγένοντο διαπρύσιοι κήρυκες τῆς ἐγέρσεως τοῦ Χριστοῦ.

Ἡμεῖς δέ μετά τοῦ ὕμνωδοῦ εἴπωμεν: «Ὅλον καθελὼν τοῦ θανάτου τό κράτος ὁ Υἱός σου Παρθένε, ἐν τῇ Αὐτοῦ Ἀναστάσει, ὡς Θεός κραταιός, συνανύψωσεν ἡμᾶς καί ἐθέωσεν· διό ἀνυμνοῦμεν αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας». Χριστός Ἀνέστη!

Τήν αὐτήν ὡς ἄνω Κυριακὴν τό Πατριαρχεῖον ἐώρτασε τήν μνήμην τῶν Μυροφόρων γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι μετά τοῦ Ἰωσήφ ἐνεταφίασαν τόν Κύριον καί αἱ ὁποῖαι πρῶται ἤκουσαν τήν πρωΐαν τῆς μιᾶς τῶν Σαββάτων, ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος παρά τοῦ ἀγγέλου καθημένου ἐπὶ τοῦ λίθου τοῦ μνημείου.

Ἡ μνήμη τῶν Μυροφόρων γυναικῶν ἐωρτάσθη εἰς τό παρεκκλήσιον αὐτῶν, τό εὐρισκόμενον εἰς τόν ὑπαίθριον χῶρον τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἰακώβου

τοῦ Ἀδελφοθέου καί τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως.

Ἐνταῦθα ἐωρτάσθη ἡ μνήμη τῶν Μυροφόρων Γυναικῶν ὑπό τῆς ἐνορίας τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου προεξάρχοντος ἐν χοροστασίᾳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Λύδδης κ. Δημητρίου καί ἐν συμμετοχῇ ἐλαχιστοτάτων πιστῶν, ψάλλοντος δεξιὰ τοῦ Ἱεροδιακόνου Συμεῶν καί ἀριστερά τοῦ κ. Ριμόν Κάμαρ ἀραβιστί, ὡσαύτως διά τόν λόγον προστασίας αὐτῶν ἐκ τῆς μεταδόσεως τοῦ θανατηφόρου ἰοῦ COVID 19.

Εἰς τό γραφεῖον τοῦ Ναοῦ παρετέθη σεμνόν ἐόρτιον κέρασμα.

Λίαν πρωί τήν ἡμέραν ταύτην ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἐλειτούργησεν εἰς τήν Ἱ. Μονήν τῆς Μεταμορφώσεως ἐν τῷ ὄρει Θαβώρ, ἐξ ἧς καί ἀπέστειλε τό ἀκόλουθον μήνυμα ἐλληνιστί:

Εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· ἐγώ εἰμι ἡ ἀνάστασις καί ἡ ζωή· ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἄν ἀποθάνῃ, ζήσεται καί πᾶς ὁ ζῶν καί πιστεύων εἰς ἐμέ οὐ μή ἀποθάνῃ εἰς τόν αἰῶνα», (Ἰωαν. 11, 25-26).

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

«Ἡ ὑπέρ νοῦν συγκατάβασις καί περί ἡμᾶς εὐσπλαχνία τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ ἡμῶν συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἁγίῳ τούτῳ ὄρει Θαβώρ, ἔνθα τό πρῶτον «ἔλαμψε τό πρόσωπον Αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος τά δέ ἱμάτια Αὐτοῦ ἐγένετο λευκά ὡς τό φῶς», (Μάτθ. 17,2), ἵνα εὐχαριστιακῶς ἐωρτάσωμεν τήν πασχάλιον μνήμην τῶν Ἀγίων γυναικῶν Μυροφόρων· ἔτι δέ καί τῶν κεκρυμμένων Αὐτοῦ μαθητῶν Ἰωσήφ τοῦ ἀπό Ἀριμαθαίας καί Νικοδήμου.

«Μέγα γάρ ὁμολογουμένως τό τῆς θείας οἰκονομίας μυστήριον, οὐ νοήσει, πίστει δέ μόνῃ χωρούμενον, ἀγνείας ψυχικῆς, ἐκ φόβου θείου καί πόθου συνισταμένης, δεόμενον. Οὐ γάρ ἔστιν ἄλλως ψυχῆς περιποιήσασθαι κάθαρσιν, ἢ φόβῳ θείῳ καί ἔρωτι. Οὐ δ' αὖ πάλιν θείαν ἔλλαμψιν δέξασθαι, μή τό ψυχῆς ὀπτικόν κεκαθαρμένον γενέσθαι πρότερον. Ἀπρόσιτον γάρ τοῖς βεβήλοις τό θεῖον· μόνοι δέ καθαροί τῇ καρδίᾳ τόν Θεόν ὁψονται, ἧ=[ὅπως] φησι Χριστός ἡ ὄντως ἀλήθεια», κηρύττει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

«Καθαρθῶμεν τάς αἰσθήσεις καί ὁψόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτί τῆς Ἀναστάσεως, Χριστόν ἐξαστράπτοντα καί χαίρετε φάσκοντα τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ᾄδοντες», ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ὁδός, ἣν ἐνεκαίνισεν ἡμῖν πρόσφατον καί ζῶσαν διά τοῦ καταπετάσματος, τουτ'ἔστι τῆς σαρκός Αὐτοῦ», (Ἑβρ. 10,20), κατά τόν

θεῖον Παῦλον. Ἡ ὁδός δέ αὕτη εἶναι ἡ εἰσάγουσα εἰς τήν αἰώνιον βασιλείαν, ὡς ἑρμηνεύουσιν ὁ Οἰκουμένιος καί ὁ Ζιγαβηνός ἀντιστοίχως. «Αὐτός [ὁ Χριστός] ταύτης ἀρξάμενος» καί «αὐτός ταύτην βαδίσας πρῶτος. Καί κατά τόν ὑμνωδόν «Χριστός, Πάσχα τό πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοῖξαν». Ἰδού λοιπόν διά τί ὁ ἱερώτατος Παῦλος παραγγέλλει λέγων: «Εἰ οὖν συνηγέρθητε τῷ Χριστῷ, τά ἄνω ζητεῖτε, οὗ ὁ Χριστός ἐστίν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ καθήμενος, τά ἄνω φρονεῖτε μή τά ἐπὶ γῆς», (Κόλ. 3,1-2), «ἀπεκδυσάμενοι τόν παλαιόν ἄνθρωπον σύν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ καί ἐνδυσάμενοι τόν νέον τόν ἀνακαινούμενον», (Κολ. 3,5/ 3,9-10).

Καί ἀναλυτικώτερον: νεκρώσατε, λοιπόν τά μέλη σας, πού ἐπιθυμοῦν τάς γηΐνας ἀπολαύσεις καί ἡδονάς, ἀφ' οὗ ἐκδυθήκατε τόν παλαιόν διεφθαρμένον ἄνθρωπον μαζί μέ τάς πράξεις του καί ἐνδυθήκατε τόν νέον ἄνθρωπον, πού συνεχῶς ἀνανεοῦται καί γίνεται καινούργιος.

Ὁ ἔγκριτος Πατήρ τῆς Ἐκκλησίας Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ἀκολουθῶν τό κήρυγμα τοῦ σοφοῦ Παύλου λέγει: «Χριστός ἐν σταυρῷ· συνέλθωμεν καί κοινωνοί τῶν παθημάτων (Β' Κορ. 1,7), ἵνα καί τῆς δόξης Αὐτοῦ γενώμεθα», (Α' Πετρ. 5,1). «Χριστός ἐν νεκροῖς· νεκρωθῶμεν τῇ ἁμαρτίᾳ, ἵνα τῇ δικαιοσύνῃ ζήσωμεν. Χριστός σπαργάνοις καί σινδόσι καθααῖς ἐνειλίττεται· λυθῶμεν τῶν τῆς ἁμαρτίας σειρῶν καί τήν θείαν αἴγλην ἀμφιεσώμεθα. Χριστός ἐν τάφῳ καινῷ,· ἑαυτούς ἐκκαθάρωμεν τῆς παλαιᾶς ζύμης καί νέον γενώμεθα φύραμα», (Γαλ. 5,9), ἵνα Χριστοῦ χρηματίσωμεν καταγώγιον. Χριστός ἐν ἅδῃ· πρὸς τήν ὑποποιόν ταπείνωσιν συγκατέλθωμεν, ἵνα καί συνανιστῶμεν καί συνυψωθῶμεν καί συνδοξασθῶμεν, τόν Θεόν ὁρῶντες, ἀεὶ καί ὁρώμενον.

Ἡμεῖς δέ, ἀγαπητοί μου, οἱ διά τοῦ θανάτου τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ζωοποιηθέντες μετὰ τῶν Μυροφόρων γυναικῶν καί τῶν κεκρυμμένων μαθητῶν Ἰωσήφ τοῦ εὐσχήμονος καί Νικοδήμου, τῶν κηρύκων καί μαρτύρων αὐτοπτῶν γενομένων τῆς ἐκ νεκρῶν τριημέρου Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ εἵπωμεν: «Μηδεὶς φοβείσθω θάνατον. Ἀνέστη Χριστός! Αὐτῷ ἡ δόξα καί τό κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν».